

■ «Ελάχιστοι έχουν αυτιά για ν' ακούσουν...»

Κατανόηση ή γνησιώτερη μορφή αγάπης*

«Καὶ ἕναν σκαντζόχοιρο γεμάτον ἀγκάθια
ἂν τὸν πιάσεις ἀπαλά, στοργικά,
κανένα ἀγκάθι του δὲν θὰ σὲ τρυπήσει»...

Τὴν **ὑπέροατη** κατανόηση μᾶς τὴν προσφέρει ὁ Κύριος σὰν Πατέρας καὶ Πλάστης μας. **Κ**αὶ μᾶς προτρέπει σὲ ἀλληλοκατανόηση μὲ τὸ «καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκ. ζ' 31).

Αὐτὴ ἡ Θεϊκὴ κατανόηση τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καὶ ἀνικανοποίητης δίψας γιὰ τὸν παράδεισο, πού ἔχασε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πτώση του ἐξηγεῖ τὴν μακροθυμία καὶ τὴν ὑπομονὴ πού κάνει ὁ Ἅγιος Θεὸς μπροστὰ στὸν ἀσθενῆ ψυχικὰ ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν σώσει.

Κατανόηση βέβαια δὲν σημαίνει ἔγκριση καὶ παραδοχὴ μιᾶς ἀμαρτωλῆς καταστάσεως, ἀλλὰ μία προσέγγιση, ἕνα στοργικὸ πλησίασμα στὸν ταλαίπωρο ἀπὸ τὴν ἀμαρτία ἢ ἀπὸ τὴν ἄγνοια ἄνθρωπο, ἂν βέβαια εἶναι καλοπροαίρετος καὶ τὸ ἐπιθυμεῖ.

Ἡ δίψα γιὰ κατανόηση εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ ἔντονη στὴν ἐποχὴ μας.

Τὸ δράμα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀτομισμοῦ.

Ελάχιστοι ἔχουν αυτιά ν' ακούσουν τὸν συνάνθρωπο καὶ ν' ἀλαφρώσουν μὲ τὴν κατανόησή τους τὸν σταυρὸ του. **Κ**

ὅμως, θὰ ἦταν τόσο ὁμορφή ἢ ζωὴ ἂν ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ γλυκύτατο καὶ εὐεργετικὸ «παυσίπονο» τῆς ἀλληλοκατανόησης! **Εἶναι** τόσο εὐκόλο –ἂν τὸ θελήσουμε– νὰ τὸ προσφέρουμε! Καὶ τότε θὰ μᾶς τὸ προσφέρει κι ἐμᾶς ὁ Θεός, ἂν δὲν μᾶς τὸ προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ ἐπίσκεψη κατὰ ἑκατοντάδες νέων ἀνθρώπων σὲ Γέροντες τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἢ τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, τί ἄλλο σημαίνει, παρὰ τὸ ὅτι ψάχνουν τὰ βροῦν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς ἀκούσει, νὰ τοὺς κατανοήσει, νὰ τοὺς συμβουλευεῖ ὅ,τι ὁ Θεὸς φωτίζει καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσει. **Εἶθε** ὁ Θεὸς νὰ ἀναδεικνύει τέτοιους πνευματικούς Πατέρες καὶ Μητέρες γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὴν δίψα τοῦ λαοῦ Του γιὰ κατανόηση καὶ καθοδήγηση.

Ὅμως καὶ μέσα στὴν οἰκογένεια πρέπει νὰ ὑπάρχει ἡ ἀλληλοκατανόηση καὶ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ψυχικὲς κυρίως ἀνάγκες τῶν μελῶν της. **Ἄλλως**, τ' ἀποτελέσματα πολλὲς φορὲς εἶναι τραγικά: ψυχρότης, αἴσθημα ἐρημίας, πικρία, χάσμα μέγα!

Δὲν εἶναι δύσκολη ἡ ἀλλαγὴ στὴν συμπεριφορὰ μας ἂν σκεφτοῦμε πὼς μιὰ ψυχούλα, μιὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ζῆ καὶ ἀναπνέει κοντὰ μας περιμένοντας τὴν κατανόησή μας, τὸ χαμόγελό μας, τὴν βοήθειά μας. **Ὅ**σο καὶ νὰ φαίνεται ἄγρια καὶ ξεπεσμένη, εἶναι εἰκόνα Θεοῦ!

Καὶ ἄς μὴν ξεχνάμε τὴν παροιμία πού λέει: «Καὶ ἓναν σκαντζόχοιρο γεμάτον ἀγκάθια ἂν τὸν πιάσεις ἀπαλά, στοργικά, κανένα ἀγκάθι του δὲν θὰ σὲ τρυπήσει»...

* * *

Μιὰ καταστρεπτικὴ ἀναβολὴ

Ἡ ἔλλειψη εὐαισθητοποιήσεως μπροστὰ σὲ μιὰ δύσκολη ψυχικὴ κατάσταση ἑνὸς συνανθρώπου μας, μπορεῖ νὰ ἔχει τραγικὰ ἀποτελέσματα, ὅπως στὴν ἀκόλουθη περίπτωση.

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ συμβᾶν τὸ ἔπαθε καὶ τὸ ἔζησε ἓνας ἠλικιωμένος ἄνδρας, παρ' ὅλο πὺν ἦταν καλὸς Χριστιανός, Ἐπίτροπος Ἐκκλη-

σίας κλπ. Όσο καιρό έζησε μετά, τὸ θυμόταν καὶ πάντοτε ἔκλαιγε ἀπὸ τύψεις.

Μία ἡμέρα, πρωῖνὸ ἦταν, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὴν Ἐπισκοπή, γιατί εἶχε συνάντηση μὲ τὸν Ἐπίσκοπο γιὰ κάποιο θέμα τῆς Ἐκκλησίας.

Καθὼς ἀνηφόριζε τὸν δρόμο πρὸς τὴν κεντρικὴ λεωφόρο, συνάντησε ἕναν γνωστό του –ἀρκετὰ νέο ἄνδρα– ὁ ὁποῖος φαινόταν ἔξαλλος, ἀγριεμένος, μὲ ἀνακατεμένα μαλλιά καὶ μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο ἀπελπισία. Ὁ Ἐπίτροπος τὰ ἔχασε.

- **Τ**ί ἔχεις, βρὲ Γιῶργο; Τί σοῦ συμβαίνει;... μπόρεσε νὰ τοῦ πῆ. Ὁ ἄλλος ξέσπασε.

- **Ἄ**σε με, κυρ-Δημήτρη, ἄσε με! Δὲν ἀντέχω ἄλλο στὸ σπίτι. Θὰ πάω νὰ πνιγῶ!

- **Τ**ί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές;... τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστιανός.

- **Αὐ**τὸ ποῦ σοῦ λέω! Ἐχεις λίγο καιρὸ νὰ σοῦ τὰ πῶ νὰ ξεσπάσω;... ρώτησε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἐπίτροπος θὰ μπορούσε γιὰ λίγο νὰ τὸν ἀκούσει.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ζύγισε καλὰ τὰ πράγματα καὶ τοῦ λέει:

- **Ν**ὰ σὲ ἀκούσω, φίλε μου, ἀλλὰ τώρα ἔχω μία συνάντηση μὲ τὸν Δεσπότη. Θέλεις νὰ συναντηθοῦμε τὸ ἀπόγευμα στὸ καφενεῖο;... τοῦ πρότεινε.

Ἀπογοητευμένος ὁ ἄλλος τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ξερὸ «Καλὰ» καὶ ἔφυγε ἀκόμη πιὸ ταραγμένος.

Τὸ μεσημέρι γύρισε ὁ Ἐπίτροπος στὸ σπίτι του καὶ τοῦ ἔβαλε ἡ γυναίκα του νὰ φάει. Ἐνῶ ἔτρωγε, κτύπησε τὸ τηλέφωνο. Τὸ σήκωσε ἡ γυναίκα του καὶ αὐτὸ ποῦ ἀκουσε τὴν ἔκανε νὰ παγώσει. Ἐμεινε μὲ τὸ ἀκουστικὸ μετέωρο. Ὁ Ἐπίτροπος ἀνησύχησε καὶ τὴν ἐρώτησε τί συμβαίνει. Ἡ ἀπάντησις:

- **Μ**οῦ εἶπαν ὅτι ὁ Γιῶργος πνίγηκε στὸ κυματοθραύστη. Πρὸ ὀλίγου τὸν βρῆκαν πνιγμένον!

Κέρανος ἂν ἔπεφτε ἐπάνω στὸν Χριστιανό μας, λιγώτερο θὰ τὸν συγκλόνιζε!

- **Γ**υναίκα, ἐγὼ τὸν σκότωσα,... φώναζε καὶ ἔκλαιγε μὲ ἀπόγνωση.

Ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσει ἐκείνη.

- **Ἀ**χ, γιατί ἀνέβαλα νὰ τὸν ἀκούσω; Λὲς καὶ ὁ Δεσπότης θὰ μὲ παρε-

ξηγοῦσε ἂν τοῦ ἐξηγοῦσα;...

Πῆγε σὲ πολλοὺς Πνευματικοὺς νὰ ἐξομολογηθεῖ τὸ γεγονός. Πῆρε τὴν ἄφεση, ἀλλὰ ὁ καημὸς τὸν ἀκολούθησε μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

* * *

Ἄς μᾶς προβληματίσει τὸ πάθημα αὐτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ἂς ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὶς ψυχικὲς ἀνάγκες τοῦ πλησίον, ζητῶντας συγχρόνως φώτιση καὶ Χάρι ἀπὸ τὸ Θεό, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ προσφέρουμε κατανόηση, παρηγοριά, ἐμπρακτὴ βοήθεια. Εἶθε!...

(*) Ἐκφράσεις τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, Οὐράνια μηνύματα-Θαυμάσιὰ γεγονότα, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Δωρίδα 2009, σελ. 222, 231. Ἐπιμέλ. ἡμετ.